

Aina Torres

Fugim de la sang per acostar-nos a la febre;
la mudança permanent, comença l'obediència.
Tothom ara és ningú, cap mirada inaugural,
cap pluja per caure,
tan sols el tambor de les llengües.

On comença la barbàrie? Al costat de casa,
on el món es descompon en sofre i preguntes.
L'imperi de la fam i les seves fortes rèpliques.
Diuen que el traficant de paraules ha embogit.

Territori de plor i de misèria al canell,
el pes de l'adagio sobre la ciutat,
un piano que s'encén i un somriure equivocat.
Que no es desbordi la mort,
que no embruti la vida.

Aina Torres

Abastar la confusió absoluta
i només així regnar la vida.
Caure a terra, saliva expulsada
com una resina que degota
en el tronc del vegetal impúdic,
deliri,
la besllum dels peixos bàrbars.
El vi és destrat i bàlsam
al polígon de la nàusea,
àcid de l'heura que sagna,
salvatge.
Sota la pell,
el mot supura
la por invisible,
l'udol de mar;
pedra cantelluda
que arruïna l'amor.

La ferralla d'Europa.

Aina Torres

L'èxode és un marge groc
i l'incendi a punt de cremar
la casa on vas néixer.

Quants quilòmetres
a la història del sud,
quanta pèrdua
al cel nocturn de la pell.

I a la porta on vas dir adéu,
la fusta de la distància.

Que dura la intempèrie
quan es desplaça la terra,
que difícil el refugi
quan la mà s'allunya.

Sobre el món es repeteix
el caminar devastat,
el turmell que fa l'esforç
de guanyar-se la derrota.

Aina Torres

La por de respirar
a l'extrem del mapa
on la brasa i la tempesta
són possibles,
on floreixen les campanes
del coratge.

Hi ha camins de serp,
la runa al vestit,
la vida trencada.

Hi ha el néixer amb la mort,
la terra del plor,
la casa injuriada.

Hi ha la clau a la butxaca
per si mai poden tornar.